

תת"ע 1837/03/14 - קרן ציון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 1837-03-14 מדינת ישראל נ' קרן ציון
תיק חיצוני: 33110037174

בפני	כב' השופט גל שלמה טייב
המבקשת	קרן ציון
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשמת. הנאשמת זומנה למשפטה כדין, בכך שנמסרה לה הזמנה למשפט, וזאת באמצעות שוטר. ההזמנה למשפט נמסרה, לאחר שהמבקשת עצמה ביקשה להישפט בעקבות דו"ח שניתן לה ביום 14.05.13, בגין חניה במקום המיועד לרכב נכים, בחניון מלון ספורט, בעיר אילת.

על ענייננו חלה הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הקובע כי כדי שיבוטל פסק דין הנובע ממשפט אליו לא התייצבה נאשמת שזומנה כדין יהיה עליה להראות טעם ממשי אשר מנע ממנה את היכולת להתייצב או להגיש בקשת דחייה מנומקת מבעוד מועד.

לחלופין עליה להראות כי נגרם לה עיוות דין כתוצאה מהחלטת בית המשפט.

בית המשפט העליון ואף בתי המשפט בערכאות הנמוכות עמדו לא אחת על השיקולים העומדים בבסיס הוראות החוק המאפשרות מתן פסק דין בהיעדר, שיקולים שבבסיסם נועדו למנוע מצבים בהם נאשם יסכל או יעכב את המשך ההליך, בדרך של אי התייצבות למשפט.

לאור זאת בקשות לביטול פסק דין שניתן בהיעדר צריכות להיבחן בקפידה ורק בהתקיים אחד מהתנאים החלופיים הקבועים בחוק, ניתן יהיה להיעתר לבקשה שכזו.

המבקשת, נדונה בהיעדרה בפני בית משפט זה (כבוד השופט מאושר) ביום 08.04.14 ובקשתה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 21.12.14, זאת לאחר שנודע לה, מהמרכז לאכיפה וגביית קנסות, כי נגזר דינה לקנס של 3,000 ₪ (יצוין כי הקנס שהוטל במסגרת גזר הדין היה של 2,000 ₪, אשר אפשר וצבר פיגורים) ועוד בטרם חלפו 30 הימים הקבועים בחוק, לצורך הגשת בקשה שכזו. עוד עולה מהבקשה כי עד מועד הגשתה לא הומצא למבקשת פסק הדין שניתן

בעניינה ואף בתיק בית המשפט אין ראיה להמצאה כאמור.

בקשתה של המבקשת הועברה לתגובת המשיבה (המאשימה) ואולם זו בחרה שלא להגיב לבקשה.

מהבקשה עולה כי, לאחר שקיבלה המבקשת את ההזמנה לדין, עתרה, פעמיים, ביום 01.01.14 וביום 01.03.14, להעביר את מקום הדיון קרוב למקום מגוריה, תוך שהיא מפנה את הבקשה ל"משטרת ישראל - מרכז ארצי לפניות נהגים" (להלן - **המרכז הארצי**).

ברור הוא כי המבקשת לא פנתה אל הגורם הנכון, שכן מרגע שבקשתה להישפט נתקבלה ונקבע מועד דיון בבית המשפט, היה עליה להפנות את הבקשה אל בית המשפט הדין בתיק ו/או לנשיא בית המשפט העליון כבקשה להעברת מקום דיון.

ואולם, ביני לביני, קיבלה המבקשת מכתב מהמרכז הארצי, המתוארך ליום 05.01.14, ולפיו פנייתה נתקבלה והועברה לטיפול הגורם המוסמך. מכתב זה, ככל הנראה, התייחס לפנייתה של המבקשת להישפט, שכן הוא מתייחס למכתבה של המבקשת למרכז הארצי מיום 17.12.13 ואולם אפשר והמבקשת הבינה כי מאחר ופנתה אל אותו גורם בבקשה להעברת מקום הדיון, הרי שתשובת המרכז הארצי התייחסה לפנייתה זו, שכן באשר לבקשה להישפט קיבלה המבקשת את מבוקשה.

מעיון בבקשה ונספחיה עולה כי המבקשת עומדת בשני התנאים (על אף שדי באחד מהם, כאמור) שנקבעו בסעיף 130(ח) לחסד"פ, שכן נראה על פניו כי קיים טעם מוצדק באי התייצבות המשיבה לדיון, גם אם טעם זה מבוסס על חוסר הבנה של המשיבה באשר לתשובות שניתנו על ידי המרכז הארצי. על אף שמחובתה לעקוב אחר התפתחות התיק ותוצאותיו, לא נראה לי כי היעדר המעקב נבע מזלזול או חוסר איכפתיות של המבקשת באשר לתוצאות ההליך. ההיפך, נראה כי המבקשת פעלה רבות על מנת שעניינה ישמע בפני בית המשפט וכל שניתן לייחס, לכל היותר, חוסר תשומת לב שהוביל לאי התייצבותה למשפט. בנסיבות אלה כפי שפורטו לעיל וכעולה מהבקשה, איני מוצא טעם לקבוע כי אין טעם מוצדק לאי התייצבותה של המבקשת.

יתירה מכך, נראה על פי הבקשה כי קיים חשש ממשי מפני עיוות דין במקרה זה, באם לא יבוטל פסק הדין, שכן מדובר בעבירת חניה במקום המיועד לנכים ומהבקשה עולה כי המבקשת נכה בשיעור 100%, המתקיימת מקצבת נכות ויש ברשותה תו נכה עבור הרכב המשפחתי. נראה כי יש מקום ליתן למבקשת את יומה בבית המשפט, בטרם ייגזר דינה.

לפיכך במקרה זה, לאור האמור לעיל ובהיעדר תגובה של המשיבה, אני מוצא להורות על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדר המבקשת.

קובע להקראה נוספת ליום 22.03.15 בשעה 09:00.

מזכירות תודיע תוכן ההחלטה ותזמן את הצדדים לדין האמור.

ניתן בלשכתי בהיעדר הצדדים.

ניתנה היום, י' טבת תשע"ה, 01 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.